

РЕШЕНИЕ

№ 5633

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5753** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. чрез процесуалния ѝ представител юрк. Д. М., срещу Решение от 04.04.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 20-ти състав по НАХД № 6551 по описа за 2019 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-005734/02.04.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., за налагане на [фирма] на имуществена санкция в размер на 2 000 лева на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на съдебното решение, като постановено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Иска се от настоящата инстанция да отмени решението на СРС и да потвърди наказателното постановление като законосъобразно и правилно. Евентуално моли процесното решение да бъде обезсилено и делото да се върне на СРС за разглеждане от друг съдебен състав.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от адв. С., която поддържа касационната жалба. Сочи, че управителят на дружеството

собственоръчно е декларирал, че дадените предписания с протокол на Инспекцията по труда не са изпълнени поради финансови затруднения. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – [фирма], редовно призван, не се явява и не се представлява. В писмен отговор оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Като извърши служебно проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка съдът съобрази и това, че същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Съгласно чл. 63 ал. 1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл. 348, ал. 1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е законът, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл. 218 от АПК, касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От това по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на материалния закон и процесуалните правила от първоинстанционния съд, касационният състав ще следи само ако са били изложени в жалбата като касационни основания.

Съдът намира решението за валидно и допустимо, но за постановено при нарушение на материалния закон.

Съгласно установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, задължителна за настоящата инстанция, на 10.01.2019 г. Х. К. Г. подал сигнал до Д „ИТ“ – С., че [фирма], като негов работодател, при прекратяване на трудовите правоотношения не му е изплатил обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за целия период на договора, обезщетение за командировъчните за работа в чужбина и трудовите възнаграждения. Във връзка с този сигнал инспектори при Д „ИТ“ – С. извършили проверка на 17.01.2019 г., 23.01.2019 г., 31.01.2019 г. и 13.02.2019 г. на [фирма] по спазване на трудовото законодателство, за което е бил съставен на 13.02.2019 г. протокол за извършена проверка, екземпляр от който бил получен от управителя на дружеството на посочената дата. В протокола били вписани установените при проверката на документите нарушения, за които били дадени и съответните предписания със срок на изпълнение. В осмото поред отразяване в протокола като нарушение било вписано, че в Заповед № 1/03.01.2019 г. за прекратяване на трудовите правоотношения с Х. К. Г. ЕГН [ЕГН], считано от 03.02.2019 г. не е определено обезщетение, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ, за 35 дни платен годишен отпуск за текущата календарна година, пропорционално на

отработеното време, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото на който не е погасено по давност, като в т. 8 от предписанията било посочено „Работодателят да определи обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година, пропорционално на отработеното време, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото на който не е погасено по давност, на Х. К. Г. ЕГН [ЕГН], съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ“, със срок на изпълнение 28.02.2019 г. На 05.03.2019 г. Х. К. Г. ЕГН [ЕГН] подал нов сигнал до Д „ИТ“ – С., че [фирма] и след изтичане на определения срок не е изпълнило дадените му предписания. Във връзка с него на 01.03.2019 г. и 21.03.2019 г. била извършена последваща проверка на представените документи, за което бил съставен протокол на 21.03.2019 г., екземпляр от който бил получен от управителя на дружеството на същата дата, като същия в писмено сведение декларирал, че дадените с протокола предписания не са изпълнени поради финасови затруднения. В протокола било вписано, че даденото с Протокол за извършена проверка на Д „ИТ“ – С. с изх. № ПР1902035/13.02.2019 г. задължителното предписание под № 8 не е изпълнено. С оглед на това, на 21.03.2019 г. на [фирма] бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-005734, въз основа на който впоследствие било издадено и процесното НП № 22-005734/02.04.2019 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл.415, ал.1 от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

Първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на АУАН и НП е допуснато съществено нарушение на процесуалния закон – фактическата обстановка, отразена в НП и АУАН, не съответства на действителната, защото в НП и в АУАН, както и в двата протокола за извършена проверка е вписано многократно, че дружеството не е изпълнило задължението си като работодател и е извършило нарушение спрямо Х. К. Г. ЕГН [ЕГН], което е невярно, тъй като в действителност се касае за друго лице - Х. К. Г. ЕГН [ЕГН]. Посочил е, че за дружеството не е възникнало задължение и същото не е извършило каквото и да е нарушение, тъй като това несъответствие в ЕГН – то води до липса на идентичност между цитирания от Д „ИТ“ – С. някакъв субект Х. К. Г. ЕГН [ЕГН] и действителното лице Х. К. Г. ЕГН [ЕГН].

Настоящият касационен съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е незаконосъобразно. Неправилна е преценката на първата инстанция за тежестта на порока, засягащ АУАН и НП. В конкретния случай, в съставения АУАН и в процесното НП ясно, точно и конкретно е описано извършеното нарушение по начин, позволяващ на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да разбере същността и пределите на обвинението и въз основа на това да защити правата си в пълен обем. Описаната в АУАН и възпроизведена в НП фактическа обстановка, установена и по делото, позволява да се направят еднозначни правни изводи относно квалификацията на нарушението и приложимия материален закон, така че за санкционираното лице е била налице възможност да организира пълноценно защитата си срещу предявеното му с АУАН обвинение. Действително, както в оспореното НП, така и в акта за установяване на административното нарушение (АУАН) послужил за издаването му, има грешка в изписване на ЕГН - то на допуснатия до работа работник. Доколкото физическите лица се индивидуализират освен с ЕГН, но и с три имена, което в случая е посочено вярно от административно-наказващия орган, то следва, че санкционираното дружество е било

наясно за кое точно административно нарушение му е повдигнато обвинение, респ. му е наложено наказание с оспореното НП. Освен това управителят на дружеството собственооръчно е декларирал, че дадените предписания с Протокол изх. № ПР1902035 от 13.02.2019 г. на Д „ИТ“ – С., касаещи Х. К. Г., не са изпълнени, поради финансови затруднения. В този смисъл е неправилен извода на районния съд, че поради грешното изписване на ЕГН – то на работника е допуснато съществено процесуално нарушение, което води до незаконосъобразност на обжалваното НП и е основание за неговата отмяна.

При съдебното оспорване правно значение има установяване дали са изпълнени регламентираните в закона изисквания по отношение проведеното административно-наказателно производство, респ. ако са допуснати някакви нарушения, представляват ли те съществено нарушение на процесуалните правила, което би било основание за отмяна на оспорения акт. Според съдебната практика не всяко нарушение на процедурата по съставяне на АУАН и издаване на НП е съществено. До порочност на наказателното постановление водят само съществените нарушения на тази процедура, а съществени са два вида нарушения. Едните са тези нарушения, които водят до засягане правото на защита на субекта, привлечен към административно-наказателна отговорност, а вторите са нарушенията на процедурата, които ако не бяха извършени резултатът би бил друг. Според настоящия касационен състав допуснатото нарушение, изразяващо се в грешно изписване на ЕГН-то на работника в НП, не е съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не засяга правото на защита на наказания работодател, а и не съставлява нарушение на процедурата. След като дружеството адекватно е провело защитата си пред съда, то следва единствено възможният извод, че санкциониращият работодател е разбрал по кои нормативни текстове е бил признат за виновен в извършване на административно нарушение, а и отразените от административно-наказващия орган в НП данни за работника (с вярно посочени собствено, бащино и фамилно име) са достатъчни, за да се идентифицира конкретното лице, което неправомерно е допуснато до работа. Отделно от това, по делото е представен и регистър на уведомления за трудови договори, от който е видно на кого следва да се определи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на отработеното време, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност, съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ.

Настоящият касационен състав приема, че в случая не са налице основания извършеното нарушение да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Според последната разпоредба, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Действително, преценката за „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007г./. В случая следва да бъде съобразено и ТР № 3/10.05.2011г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, според което специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба /чл.415в, ал.1 от КТ/ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от

което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая не са ангажирани доказателства за изпълнение на даденото предписание след датата на проверката и до съставяне на акта за установяване на административно нарушение, което означава, че законовите предпоставки на чл.415в, ал. 1 от КТ не са изпълнени.

Предвид гореизложеното настоящата касационна инстанция счита, че решението на СРС следва да се отмени като незаконосъобразно и да реши спора по същество с потвърждаване на НП, тъй като е безспорно установено, че предписанието не е изпълнено.

Предвид изхода на спора, на касатора се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, като същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XVII -ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 70958 от 06.04.2020 г., постановено по НАХД № 6551/2019 г.на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-005734/02.04.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.